

HOOFDSTUK 1

DE BETEKENIS VAN DE TEKST

*Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen;
en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.*

Johannes 6:37.

HET TEKSTVERBAND

Even eerder in dit hoofdstuk kunt u lezen dat de Heere Jezus op de zee wandelde om naar Kapernaüm te gaan. Zijn discipelen had Hij vooruitgezonden in een schip, maar door tegenwind werd het schip bij zijn overtocht belemmerd. Tegen het aanbreken van de morgen wandelde Jezus over de zee naar hen toe en kwam bij hen. Maar toen zij Hem zagen, werden zij bevreesd.

We maken hierbij de volgende kanttekening: Wanneer Gods voorzienige leidingen voor Zijn volk duister zijn en hun vrees aanjagen, openbaart de Heere Jezus zich aan hen op een wonderlijke wijze. Soms kunnen zij dat echter net zo min verdragen, als de dingen die hun tevoren schrik aanjaagden. Zo waren de discipelen bang voor de wind en het water. Maar zij waren ook bevreesd voor hun Heere en Zaligmaker toen Hij hun zó verscheen.

Maar Hij zei: “Ik ben het, weest niet bevreesd”¹. Let erop dat het de bedoeling van de Heere Jezus is, als Hij Zich aan Zijn volk openbaart, om hun vrees en verslagenheid tot bedaren te brengen, zelfs al boezemt de wijze waarop Hij verschijnt, hun nog zoveel schrik in.

Toen namen zij Hem aan boord van het schip en terstond had het schip de oever bereikt waarheen het op weg was. Hierbij tekenen we aan dat als Christus niet bij Zijn volk aanwezig is, zij maar langzaam vooruit komen en daarbij veel moeilijkheden ondervinden. Maar als Hij bij hen komt, hoe snel vervolgen zij dan hun weg en hoe spoedig hebben zij het doel van hun reis bereikt!

Toen de mensen onder wie Hij het laatst het Woord verkondigd had, ontdekten dat zowel Jezus als Zijn discipelen waren weggegaan, gingen zij ook in een schip en voeren naar Kapernaüm om Jezus te zoeken. Toen zij Hem gevonden hadden, vroegen zij verwonderd: “Rabbi, wanneer zijt Gij hier gekomen?” De Heere Jezus schonk echter geen aandacht aan de bewondering die hierin doorklonk, maar antwoordde: “Voorwaar, voorwaar zeg Ik u: gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt, en verzadigd zijt”². We wijzen erop dat het mogelijk is dat mensen Christus lang volgen met verkeerde bedoelingen, zoals deze schare die hem van over zee achterna kwam terwille van de broden. Honger naar aardse dingen kan een mens heel ver brengen in de godsdienst; Ja, een mens kan daardoor heel veel voor Christus over hebben. U moet er bovendien op letten dat onze werken in de ogen van Christus niet bekroond worden als wij komen met bewonderende vleierijen, maar als wij komen met oprechte bedoelingen. We kunnen het ook zó zeggen: Niet het slaven en zwoegen van hen die belijden christen te zijn, maakt dat Hij hen genegen is, maar wat uit liefde tot Hem gedaan is. Vervolgens verdient het onze aandacht dat als mensen verwachten dat Christus hen met milde hand zal onthalen, terwijl hun harten verkeerd zijn, zij zeker een bestraffing en verwijt te horen zullen krijgen. “Gij zoekt Mij, niet omdat gij tekenen gezien hebt, maar omdat gij van de broden gegeten hebt, en verzadigd zijt”. De laatste kanttekening die we maken, is deze: Toch weigert Hij zelfs aan zulke mensen niet goede raad te geven. Hij beveelt hen te werken voor de spijs, die duurt tot in het eeuwige leven. Hoe graag zou Jezus Christus zien dat zelfs die belijders die slechts met voorwendsels tot Hem komen, oprecht tot Hem zouden komen, opdat zij zalig mogen worden!

CHRISTUS' RUSTPUNT

U zult gemerkt hebben dat onze tekst volgt op een nog veel uitvoeriger rede over en tot déze mensen. Hij werd door de Heere Jezus uitgesproken als de slotsom van alles wat Hij hier te zeggen had. In deze woorden gaf Hij te kennen dat Hij Zich tevreden zou stellen met een overblijfsel dat de Vader Hem gegeven had, omdat deze mensen alleen belijders in naam waren en Zijn ziel daarom in hen geen behagen had. Het was alsof Hij zeggen wilde: “Naar het zich laat aanzien zal ik niet verheerlijkt worden in uw redding. De Vader heeft Mij echter een volk gegeven; die zullen in waarheid tot Mij komen en in hen zal Ik voldoening vinden”. Daarom kan de tekst genoemd worden: *Christus' Rustpunt*. Want in de vervulling van deze woorden vindt Hij rust en vrede, nadat Hij veel arbeid als het ware tevergeefs had verricht en veel preken tevergeefs had gehouden. Zo had

Hij immers door de profeet gesproken: “Ik heb tevergeefs gearbeid; Voor niets en tevergeefs heb Ik mijn kracht besteed”³.

Maar zoals Hij in diezelfde woorden zegt: “Mijn oordeel is bij de HEERE en Mijn werk bij Mijn God”, zo zegt Hij in onze tekst: “Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”. Met deze woorden troost de Heere Jezus Zichzelf bij de gedachte dat sommige van degenen die Hem volgen huichelaars zijn. Op dezelfde wijze vond Hij rust als Hij dacht aan de geringe uitwerking die Zijn prediking had in Kapernaüm, Chorazin en Bethsaïda: “Ik dank u, Vader”, zo sprak Hij, “Heere des hemels en der aarde, dat Gij deze dingen voor de wijzen en verstandigen verborgen hebt, en hebt ze de kinderkens geopenbaard. Ja, Vader, want alzo is geweest het welbehagen voor U”⁴.

Als we de tekst in zijn geheel bezien, bestaat hij uit twee delen en heeft hij speciaal betrekking op de Vader en de Zoon en op het werk van hen beiden in het zaligmaken van hun volk. “Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen; en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”. Het is duidelijk dat het eerste deel van de tekst betrekking heeft op de Vader en Zijn gave en het tweede gedeelte op de Zoon en Zijn aanvaarding van die gave.

Wat het eerste – de gave van de Vader – betreft, dienen we vooral te letten op deze gave zélf: Het gaat om het gegeven worden van zekere personen aan de Zoon. De Vader geeft hen en deze gave zal komen: “... en die tot Mij komt”. Het gaat dus om de gave van personen: De Vader schenkt personen aan Jezus Christus.

Vervolgens worden we gewezen op de aanvaarding van deze gave door de Zoon. Deze komt uit in deze vier bijzonderheden: 1. In Zijn hartelijke erkenning dat het een *gave* is: “Al wat Mij de Vader geeft”; 2. In het feit dat Hij op diep ernstige wijze acht slaat op *het geheel en ieder onderdeel* van de gave: “Al wat Mij de Vader geeft”; 3. In Zijn voornemen om ze tot Hem te brengen: “Al wat Mij de Vader geeft, *zal tot Mij komen*”; 4. En in Zijn vast besluit dat niets zal maken dat Hij een afkeer van hen zal krijgen, wanneer zij tot Hem komen: “.. en die tot Mij komt, *zal Ik geenszins uitwerpen*”.

Over deze dingen zouden we uitvoerig kunnen spreken volgens de indeling die ons hierboven is voorgesteld. Maar ik wil deze woorden liever als volgt behandelen: In de eerste plaats door ze uit te leggen en in de tweede plaats door er enkele praktisch-geestelijke lessen uit af te leiden⁵.

DE BETEKENIS VAN “ALLEN”

We beginnen met de uitleg van de woorden. “*Al wat Mij de Vader geeft*”. Dit woord “al” wordt vaak in de Schrift gebruikt en heeft nu eens een bredere, dan weer een meer beperkte betekenis. Deze betekenis wordt bepaald door het thema dat aan de orde is, of door het betoog waarin het woord gebruikt wordt. Opdat we nu des te beter de bedoeling van Christus zouden verstaan wanneer Hij het woord op deze plaats gebruikt, moeten we erop letten dat dit woord uitsluitend beperkt is tot degenen die zalig zullen worden. Dat wil zeggen: Tot hen die tot Christus zullen komen, ja, tot hen die Hij “geenszins zal uitwerpen”. Zo moet ook de uitdrukking “geheel Israël” vaak opgevat worden, hoewel zij soms gebruikt wordt voor het gehele geslacht van Jacob. “En alzo zal geheel Israël zalig worden”⁶. Met “geheel Israël” bedoelt de apostel hier niet geheel Israël in de ruimste zin. “Want die zijn niet allen Israël, die uit Israël zijn. Noch omdat zij het zaad van Abraham zijn, zijn zij allen kinderen; maar: In Izaäk zal u het zaad genoemd worden”. Dat betekent: “Niet de kinderen van het vlees, die zijn kinderen Gods; maar de kinderen van de belofte worden voor het zaad gerekend”⁷.

Deze woorden “al” en “geheel” moeten nu eens in ruimere, dan weer in engere zin worden opgevat, al naar gelang het thema dat aan de orde is, of het verband waarin het woord gebruikt wordt. Als we daar geen rekening mee houden, zullen wij de Schrift, de lezers, onszelf en alle anderen schade toebrengen. Zo heeft Christus eens gezegd: “En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal *alle mensen* tot Mij trekken”⁸. Kan iemand zich voorstellen dat Hij met de uitdrukking “alle mensen” op deze plaats heel de mensheid en ieder afzonderlijk in de wereld zou bedoelen? Zouden deze woorden niet veeleer de betekenis hebben die overeenstemt met de samenhang van de tekst? Nu schijnt het mij toe, dat Hij met de uitdrukking: “wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn”, Zijn hemelvaart bedoelt en met de woorden: “zal (Ik) alle mensen tot Mij trekken”, aangeeft dat Hij hen zal opnemen in de plaats der heerlijkheid. Als dat zo is, dan moet Hij noodzakelijk met “alle mensen” hen – en wel hen alléén – bedoelen, die werkelijk voor eeuwig van de toekomstige toorn gered zullen worden. “Want God heeft hen *allen* onder het ongeloof besloten, opdat Hij hun *allen* zou barmhartig zijn”⁹. Hier leest u opnieuw “allen”, zelfs tot tweemaal toe. Toch bestaat er een hemelsbreed verschil tussen het “allen” in het eerste deel van de zin en hetzelfde woord zoals dat in het slot van de tekst voorkomt. Met het eerste “allen” dat u in de tekst vindt, wordt bedoeld op de joden en wel op hen allen. Het tweede “allen” heeft betrekking op hetzelfde volk, maar dan slechts zóvelen van hen als God

barmhartig wil zijn. “Hij heeft hen *allen* onder het ongeloof besloten, opdat Hij hun *allen* zou barmhartig zijn”. Het woord “*allen*” in onze tekst moet eveneens beperkt worden tot hen die zalig worden en tot hen alleen!

Bovendien: Het woord “geeft”, of “heeft gegeven” moet op dezelfde wijze begrensd worden tot hetzelfde beperkte aantal. “Al wat Mij de Vader geeft”. Het gaat hier niet over *allen* die gegeven zijn, waarbij men de gave van de Vader aan de Zoon in de ruimste zin opvat. Want bij die betekenis zijn er velen aan Hem gegeven die nooit tot Hem komen zullen; ja, zijn er velen aan Hem gegeven die Hij zeker zal uitwerpen. Daarom zal ik eerst aantonen dat dit inderdaad de waarheid is en vervolgens zal ik uitleggen in welke zin de gave die in onze tekst genoemd wordt, moet worden opgevat.

WAAROM “ALLEN” EEN BEPERKTE BETEKENIS HEEFT

Ten eerste: Het kan beslist niet de bedoeling zijn van de tekst dat we bij “*allen* die aan Christus gegeven zijn” de gave van de Vader moeten opvatten in haar ruimste betekenis.

1. Omdat in dat geval alle mensen, ja, alle dingen in de wereld behouden moeten worden. “Alle dingen”, zegt Hij, “zijn Mij overgegeven van Mijn Vader”¹⁰. Nu denk ik dat geen redelijk mens in de wereld daaruit de conclusie zal trekken dat al die dingen ook behouden worden. Daarom moet de gave die in onze tekst bedoeld wordt, beperkt worden tot sommige mensen, tot een gave die op bijzondere wijze door de Vader aan de Zoon gegeven is.
2. We kunnen de uitdrukking ook niet opvatten als “*allen* die op welke wijze dan ook” door de Vader aan Hem zijn gegeven, omdat de Vader sommigen, ja, velen aan Hem heeft gegeven die door Hem in stukken geslagen zullen worden. “Eis van Mij”, zei de Vader tot Hem, “en Ik zal de heidenen geven tot Uw erfdeel, en de einden der aarde tot Uw bezitting”. Maar wat moet er met hen gedaan worden? Moet Hij hen *allen* zaligmaken? Neen! “Gij zult hen verpletteren met een ijzeren scepter; gij zult hen in stukken slaan als een pottenbakkersvat”¹¹. Zo handelt Hij niet met hen die Hij door Zijn genade zalig maakt, maar wel met degenen over wie Hij en Zijn heiligen zullen heersen in gerechtigheid en strengheid¹². Toch zijn zij ook, zoals u ziet, “aan Hem gegeven”. Daarom moet de gave die in onze tekst bedoeld wordt, beperkt worden tot sommigen, tot een gave die op bijzondere wijze door de Vader aan de Zoon gegeven is.

In Psalm 18 zegt Hij openlijk, dat sommigen aan Hem gegeven zijn, opdat Hij hen zou vernietigen: “Gij gaaft Mij de nek van Mijn vijanden, opdat Ik hen die Mij haten, zou vernietigen”¹³. Daarom kunnen deze niet behoren tot het getal van hen die in onze tekst de gegebenen genoemd worden, want déze zullen alle tot Hem komen en “Hij zal hen geenszins uitwerpen”.

3. Sommigen worden aan Christus gegeven, opdat Hij door hen enkele van Zijn hoge en diepe raadsbesluiten in de wereld zou uitvoeren. Zo was Judas aan Christus gegeven met de bedoeling dat Hij door de hand van Judas zou sterven, zoals tevoren bepaald was, en zo de zaligheid van Zijn uitverkorenen zou verwerven door Zijn bloed. Ja, Judas moest deze taak zo uitvoeren, dat hij daardoor zelf voor eeuwig verloren zou gaan. Daarom beriep de Heere Jezus zich, toen Hij Judas verloor, op het oordeel van Zijn Vader. Hij vroeg Hem te oordelen, of Hij in deze zaak niet goed gehandeld had door toe te laten dat Judas zó de oorzaak zou zijn van de dood van zijn Meester, dat hij daardoor tegelijkertijd zijn eigen eeuwige verdoemenis zou bewerken. Hij zei namelijk: “Die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik bewaard, en niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde”¹⁴. Laten we daarom vaststellen dat Judas aan Christus gegeven was, maar niet zoals de anderen aan Hem gegeven zijn, namelijk degenen die in onze tekst genoemd worden. Want dan zou hij beslist op dezelfde wijze door Christus zijn ontvangen en door Hem bewaard zijn tot het eeuwige leven. Inderdaad, hij was aan Christus gegeven, maar dan met de bedoeling dat Hij hem zou verliezen op de manier die ik boven genoemd heb. Judas was namelijk aan Christus gegeven, opdat Hij door zijn hand zou sterven, zoals tevoren bepaald was, en dat tot eeuwige ondergang van hem die deze daad verrichtte. Ja, Christus moest de dood voor ons zoeken, waarbij Hij het instrument dat Hem zou verraden, verliezen zou, opdat Hij de Schrift zou vervullen zowel in de ondergang van Judas als in het behoud van de overigen. “En niemand uit hen is verloren gegaan, dan de zoon der verderfenis, opdat de Schrift vervuld worde”.

WIE MET DEZE GAVE BEDOELD WORDEN

Ten tweede: De gave die in onze tekst genoemd wordt, moet daarom niet in de ruimste betekenis worden opgevat, maar op een wijze die past bij het tekstverband. Dat wil zeggen: Het gaat hier over die gave die Hij aanneemt en waaraan Hij toezegt haar daadwerkelijk de eeuwige zaligheid te zullen schenken. “Al wat Mij de Vader geeft, zal tot Mij komen;

en die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen”. Laten we er vooral op letten dat zij zullen komen die op een speciale wijze aan Hem gegeven zijn en zij zullen geenszins verworpen worden. Want dat is de hoofdinhoud van de tekst.

Daarom zijn zij die in de tekst met “de gave” bedoeld worden, degenen die in het verbond¹⁵ aan de Zoon gegeven zijn. Zij worden op andere plaatsen met namen als “de uitverkorenen”, “de schapen”, of “de kinderen der belofte” aangeduid. Dezen zijn het die de Vader aan Christus gegeven heeft om hen te bewaren. Dezen zijn het aan wie Christus het eeuwige leven heeft beloofd. Dezen zijn het ook aan wie Hij Zijn Woord heeft gegeven en die Hij bij Zich wil hebben in Zijn koninkrijk om Zijn heerlijkheid te aanschouwen. “Dit is de wil des Vaders, die Mij gezonden heeft, dat al wat Hij Mij gegeven heeft, Ik daaruit niet verlieze, maar hetzelfde opwekke ten uitersten dage”¹⁶. “En Ik geef hun het eeuwige leven; en zij zullen niet verloren gaan in der eeuwigheid, en niemand zal dezelve uit Mijn hand rukken. Mijn Vader, die ze Mij gegeven heeft, is meer dan allen; en niemand kan ze rukken uit de hand Mijns Vaders”¹⁷. “Gelijk Gij Hem macht gegeven hebt over alle vlees, opdat Hij het eeuwige leven zou geven aan zovelen, als Gij Hem gegeven hebt. Zij waren Uwe en Gij hebt ze Mij gegeven en zij hebben Uw Woord bewaard. Ik bid voor hen; Ik bid niet voor de wereld, maar voor degenen, die Gij Mij gegeven hebt, want zij zijn Uwe. En al de Mijnen zijn de Uwen, en de Uwen zijn de Mijnen en Ik word in hen verheerlijkt. Bewaar door Uw eigen naam degenen, die Gij Mij gegeven hebt, opdat zij één mogen zijn, zoals Wij één zijn. Vader, Ik wil dat zij, die Gij Mij gegeven hebt, ook zijn mogen waar Ik ben, opdat zij Mijn heerlijkheid mogen aanschouwen, welke Gij Mij gegeven hebt; want Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld”¹⁸.

Al deze uitspraken hebben dezelfde strekking als onze tekst. De “allen”, de “velen”, de “dezen”, die in deze verschillende uitspraken van Christus genoemd worden, zijn dezelfde als de gegevenen in onze tekst. “Al wat Mij de Vader geeft”.

Zoals ik tevoren gezegd heb, moet daarom aan het woord “allen” en aan vergelijkbare uitdrukkingen niet een betekenis gegeven worden die ingegeven wordt door onze dwaze verbeelding en ongegronde denkbeelden. We dienen deze woorden op te vatten in ruimere of in engere zin volgens de juiste betekenis en bedoeling van de tekst. Daarom moeten we nauwkeurig de betekenis van de tekst nagaan door hem te vergelijken met andere woorden die God gesproken heeft. Op deze wijze zullen we beter

in staat zijn de bedoeling van de Heere te ontdekken in het Woord dat Hij ons heeft gegeven om die daardoor te leren kennen.

DE VADER DIE DE GAVE SCHENKT

“Al wat Mij *de Vader* geeft”. Met dit woord “Vader” geeft Christus een beschrijving van de persoon die de gave schenkt. Daaruit kunnen wij verschillende nuttige dingen leren:

1. De God en Vader van onze Heere Jezus Christus is net zo goed bij de verlossing van Zijn volk betrokken als Zijn Zoon. Het is waar dat Zijn daden met betrekking tot onze verlossing onderscheiden zijn van die van de Zoon. Zo kon Hij die dingen voor ons niet doen die de Zoon gedaan heeft. Hij stierf niet en stortte Zijn bloed niet voor onze verlossing, zoals de Zoon. Toch heeft Hij ook een aandeel, en wel een heel belangrijk aandeel, in onze redding. Zoals Christus zegt: “De Vader Zelf heeft u lief”¹⁹ en Zijn liefde wordt daarin geopenbaard dat Hij ons uitverkoren heeft en gegeven heeft aan Zijn Zoon. Ja, zij blijkt bijzonder daarin dat Hij Zijn Zoon tot een rantsoen voor ons heeft gegeven. Daarom wordt Hij genoemd, “De Vader der barmhertigheden en de God van alle vertroosting”²⁰. Want hier heeft de Vader Zelf een weg uitgedacht en bereid, opdat Zijn genade tot ons zou komen door de zijde en het hartebloed van Zijn zeer geliefde Zoon²¹. Daarom moeten wij de Vader in gedachtenis houden en aanbidden, als Degene Die een belangrijk aandeel heeft in het zalig maken van zondaren. Wij moeten “de Vader danken, die ons bekwaam gemaakt heeft, om deel te hebben aan de erfenis van de heiligen in het licht”²². Want “de Vader heeft Zijn Zoon gezonden tot een Zaligmaker der wereld”²³. Zo zien we ook in deze tekst dat de Vader de zondaar aan Christus geeft om hem te redden.
2. Christus Jezus, de Heere, wilde door dit woord “Vader” deze Gever bij ons vertrouwd maken. Van nature is de naam van God voor ons schrikwekkend, in het bijzonder wanneer Hij Zich aan ons bekend maakt onder die namen die Zijn gerechtigheid, heiligheid, macht en heerlijkheid aanduiden. Het woord “Vader” is echter een vertrouwelijk woord. Het jaagt de zondaar geen schrik aan, maar neigt zijn hart veeleer om Hem lief te hebben en maakt dat hij graag aan Hem wil denken. Vandaar dat Christus, wanneer Hij wil dat wij met eerbiedige vrijmoedigheid bidden, ons het woord “Vader” in de mond legt, als Hij zegt: “Wanneer gij bidt, zo zegt: Onze Vader, Die in de hemelen zijn!”²⁴. Daarin ligt de conclusie opgesloten, dat Gods kinderen door

de vertrouwelijkheid die door zo'n woord aangeduid wordt met meer vrijmoedigheid mogen bidden en vragen om grote dingen. Ik heb zelf vaak ondervonden, dat wanneer ik maar het woord "Vader" zeggen kan, dat mij meer goed doet, dan wanneer ik Hem met een andere naam uit de Schrift noem. Het is goed om erop te letten, dat de heiligen ten tijde van het Oude Testament God bijna nooit noemden met een naam waarin Zijn verhouding tot hen zo innig werd uitgedrukt. Zelden zult u daar vinden dat Hij met de naam "Vader" wordt aangesproken, vaak zelfs niet een keer in drie of vier hele bijbelboeken achtereen. Maar nu, in de tijden van het Nieuwe Testament, wordt Hij met geen naam vaker aangesproken dan met deze, zowel door de Heere Jezus Zelf, als door de apostelen na Hem. Inderdaad was het de Heere Jezus, die als eerste deze naam onder de heiligen algemeen bekend maakte. Hij leerde hen ook de Vadernaam in hun gesprekken, gebeden en geschriften zo dikwijls te gebruiken, omdat hij God meer aangenaam was en onze gemeenschap met God duidelijker laat uitkomen dan enige andere uitdrukking. Door deze ene naam wordt ons immers te verstaan gegeven dat alle genadegiften die wij ontvangen, van God afkomstig zijn en ook dat wij die geroepen zijn, Zijn aangenomen kinderen zijn.

TEGENWOORDIGE OF VERLEDEN TIJD?

"Al wat Mij de Vader *geeft*". Dit woord "geeft" past niet in het gewone spraakgebruik van Christus. Op het eerste gehoor lijkt het namelijk aan te duiden dat de gave van de Vader aan de Zoon geen handeling is die voorbij is, maar die in het heden plaatsvindt en nog voortduurt. En toch was deze gave in werkelijkheid aan Christus geschonken toen het verbond – het eeuwig verbond – voor de grondlegging der wereld tussen de Vader en de Zoon gesloten werd. Wanneer daarom deze gave in andere plaatsen genoemd wordt, wordt erover gesproken als een handeling die voorbij is. Om enkele voorbeelden te noemen: "Al wat Hij Mij *gegeven heeft*"; "Aan zovelen als Gij Mij *gegeven hebt*"; "Gij hebt Mij hen *gegeven*"; "Degenen die Gij Mij *gegeven hebt*"²⁵. Daarom moet dit ook de eerste en belangrijkste betekenis van onze tekst zijn en dan wel in het bijzonder van het woord "geeft". Anders zou de leer van de uitverkiezing en van het eeuwig verbond dat gesloten was tussen de Vader en de Zoon – in welk verbond deze gave van de Vader zeer zeker is opgenomen – aan het wankelen gebracht worden of op zijn minst in twijfel worden getrokken door dwalende en goddeloze mensen. Zij zouden immers kunnen zeggen dat de Vader niet al degenen die zalig zullen worden aan Christus heeft gegeven, voordat de wereld geschapen was, omdat dit "geven" een voortdurende handeling is.

Toch behoeven we dit woord “geeft” niet te verwerpen, want het heeft zijn eigen betekenis en kan ons het volgende duidelijk maken. In de eerste plaats: Hoewel onder de mensen de handeling van het geven betrokken kan worden op de verleden of op de toekomstige tijd en er alleen zó over gesproken kan worden, toch is dat bij God niet zo. Dingen die voorbij zijn, of dingen die nog komen moeten, zijn altijd tegenwoordig bij God en bij Zijn Zoon Jezus Christus: “Hij roept de dingen die niet zijn,” – dat wil zeggen *voor ons* niet zijn – “alsof zij waren”²⁶. En op een andere plaats lezen we: “Aan God zijn al Zijn werken van de grondlegging der wereld af bekend”²⁷. Alle dingen zijn tegenwoordig bij God, zo ook de gave van de Vader aan de Zoon, ook al is zij voor ons, zoals uit het Woord duidelijk is, een handeling die voorbij is.

Vervolgens zou Christus Zichzelf zo kunnen uitdrukken, om aan te geven dat de Vader deze hele groep mensen niet alleen aan Hem gegeven heeft voordat de wereld was, maar dat Hij hen ook opnieuw aan Hem zal geven. Dat wil zeggen: Hij wil hen tot Hem brengen op het moment van hun bekering, want de Vader brengt hen tot Christus²⁸. Zoals op een andere plaats gezegd wordt: “In gestikte klederen zal zij tot de Koning geleid worden”²⁹. Dat betekent dat zij bekleed zal zijn met de gerechtigheid van Christus; want dat is het wat God toerekent aan hen die zalig worden³⁰. Laten we het voorbeeld nemen van een vader die zijn dochter aan een bepaalde man ten huwelijk wil geven. Dit “geven” vindt allereerst plaats, als hij toestemming geeft voor het huwelijk. Dit heeft dus betrekking op het verleden. Maar daarna geeft hij ze op de trouwdag opnieuw: Nu geeft hij ze echt ten huwelijk! In deze laatste zin mogen we misschien ook onze tekst opvatten. Die is immers, dat de Vader allen die Hij voor de grondlegging der wereld aan Christus heeft gegeven, op de dag van de bruiloft opnieuw aan Hem geeft³¹.

In de derde plaats: Wanneer Christus het heeft over “geeft” in plaats van “heeft gegeven”, kan Hij dat doen om aan te geven dat deze gave van de Vader voor Hem op dit moment zó nieuw, zó volmaakt, zó aangenaam en zó liefelijk is, alsof zij nooit eerder gegeven was. Bij dingen die mensen aan elkaar geven, is het vaak zo, dat zij het best zijn in het begin, namelijk als ze nieuw zijn. De reden daarvan is dat alle aardse dingen verouderen, maar zo is het niet bij Christus. Deze gave van de Vader is niet oud, misvormd of onaangenaam in Zijn ogen en daarom is zij voor Hem steeds nieuw. Toen de Heere beloofde dat Hij het land Kanaän aan de Israëlieten zou geven, zei Hij niet dat Hij het aan hen gegeven had, of geven zou, maar Hij sprak: “De Heere Uw God *geeft* u dit goede land”³². Eigenlijk had Hij het hun al honderden jaren tevoren gegeven, toen ze nog in de lendenen